

אז איך זה מרגיש אחרי כל כך הרבה חודשים לבד?
אני לא יודעת לענות על זה.

לא יודעת כי בכל כמה דקות שעות ולפעמים שניות אתה מחליט להעביר אותי
ברכבת הרים. למרות כל השנים בהם נתתי את חיי ובאמת האמנתי שתרפה.
שתבין שעברת את הגבול. שתראה שנתתי את כולי-בנפשי, בגופי, בנישמתי.
שתראה שלמרות כל מה שעשית הילדים רגועים עכשיו .
לבן שלך הפסיק הצחוק הפסיכי שהיה כשהיינו רבים, הוא אפילו כבר לא "בכיין"
כמו אמא שלו.

כבר אין איום תמידי של איזה נושה ואני יכולה ללבוש גרביונים! כן גרביונים! בלי
להפוך לחפץ לחשקים שלך.
וכן סגרתי את החובות שלך וציפיתי. ציפיתי שתבין שעשית יותר מדי ועכשיו די.
ציפיתי שתשחרר אותי כי לקחת לי אותי. את עצמי. ציפיתי שתוקיר על מה
שעשיתי עבורך ועבורם.

אבל לא,

במקום זה כל יום הוא מסכת גיהנום של הצרכים שלך.

וגם כשעזבתי איתם. העברתי בית. והמשכתי לגדל אותם בנחת וברוגע אתה
עדיין מצליח להפר את האיזון. עדיין מחליט לנהוג בי כמו חפץ. אולי כמו פעם.
ולכלוא אותי בקשר כמו כלב ברצועה. מושך לכל כיוון ולא משחרר.
תניח לי כבר. ספגתי וסבלתי כל כך.

ולמרות שאמרת שנישואים זה לכל החיים עבורך אולי הפעם זה לא יגמר
בקבר?

-ש'